Ч. 136 Неділя 19 червня (1 липня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Апостольске послание Сьв. Отця.

Князям і народам сьвіта

Папа Лев XIII

поздоровленє і мир во Господї

Прислане сьвідоцтво желань загальних, які наспівали до Нас через цілий минувший рік, увінчені в послїдних днях знаменитим обявом синівского серця Іспанців, принесли Нам в плодах передовсім ту радість, що в тій спільности і в згоді чувств заяснїла єдність Церкви і дивне еї сполученє з Найвисшим Епіскопом. Через той рік так виглядав сьвіт католицкий, як коли-б призабувши на наші справи, звернув з напруженєм свої очи на палату Ватиканьску і в ній сполучив всю свою увагу і гадку. Посольства монархів, здвиг путників, письма, повні любови, сьвяті обряди означали то ясно, що в почитаню Апостольскої столицї було одно серце всїх католиків і одна душа. Випадок то тим милїйший і тим більше пожаданий, що надзвичайно згідний з Нашими наміренями. Бо сьвідомі часу; памятаючи на обовязок в цїлім ході свого епіскопского правлїня зважали Ми на то безустанно і о скілько змогли, дїлом і наукою старали ся Ми привязати до себе всїх людий, всї народи та проявити силу епіскопства римского, спасенну завсїгди в кождім обягу. Тому то маємо і складаємо найглубшу подяку передовсім ласкавому Господеви, з котрого дару і добродїйства діждали ся Ми здорового такого віку; відтак мужам на чолї правительств, епіскопам, духовеньству і всїм особам, котрі різнородним сьвідоцтвом синівского серця і почитаня приложили руку до того, щоби хвалою окружити Нашу Особу і достойність, а нам особисто принести пожелану потїху.

Але до повної і тревалої потїхи очевидно богато ще не ставало. Бо серед обявів радости і почитаня народів, ставали на гадцї незміримі маси, чужі тій однодушній радости католиків, по части, що позбавлені зовсїм євангельскої мудрости, по части, що хоч припущені до імени християн, з вірою католицкою розєдинені. Прикро то Нас дотикало і дотикає: бо й не годить ся без глубокого чувства жалю звернути гадку на таку значну часть роду людского, відійшовшу далеко від нас, як би на бездороже. Однакож задля того, що сповняємо на земи уряд намістника Всемогучого Бога, котрий хоче, щоби всї люди були спасенні і прийшли до пізнаня правди, а також і тому, що Наш вік глубокий та гірка журба зближають до кінця, спільного смертельним, задумали Ми наслїдувати взорець нашого Спасителя і Учителя Ісуса Христа, котрим саме перед вознесенієм на небеса благав найгорячїйшими словами Бога отця, щоби Єго ученики і наслїдувателї були зєдинені і гадкою і душею: „Молю, щоби всї були єдино, як Ти Отче в Менї, а Я в Тобі, щоби і они в Нас були єдино“. А позаяк та просьба обнимала не лиш тих всїх, що тогди ісповідували віру Христову, але також тих всїх, що мали ісповідувати еї з ходом часу, справедливо маємо для того причину, щоби з довірєм висказувати бажаня Нашого серця і старали ся, о скілько зможемо, завзивати і спонукувати всїх людий, без різницї племен і краів до єдности у вірі Божій.

В тім намірeню, задуманім у любови, котра радо спішить туди, де поміч потрібнїйша, спішимо очевидно насамперед гадкою до найнещасливійших межи всїма, котрі або зовсїм не знають сьвітла євангельского, або одержане згасили з недбалости, чи в наслїдок віддаленя, і тому не знають Бога та перебувають в найбільшім блудї. Позаяк всяке добро виходить від Ісуса Христа, бо не дано під небесами людям инше імя, в котрім ми би мали бути спасенні [1]), передовсім живо бажаємо, щоби найсьвятїйше Імя Ісуса могло скоро переняти і наповнити всї закутини землї. В тій то справі Церков нїколи не занедбувала сповняти посланництва повіреного Богом. Бо над чим же працювала через девятнайцять столїтий, до чого докладала більшого і витревалїйшого труду, як не до того, щоби привести народи до правди і засад християньских? І нинї на голос Наш пливуть часто проповідники Євангелия за море, на кінцї землї, і щоденно благаємо Бога, щоби добротливо зволив помножити служителїв, достойних апостольского посланництва, котрі би іменно для розросту Царства Христового готові були посьвятити вигоди, безпечність і само житє, коли-б того було потреба.

А ти поспіши ся Содержителю і Родителю людского роду, Ісусе Христе; доверши не, відкладай, що давно вже обітував, що коли будеш вивисшений, то підоймеш все до себе. Зійди отже вже раз і покажи ся не счислимим товпам, позбавленим доси найцїннїйших добродїйств, відкупленим Твоєю Кровю; опамятай осївших в темнотї і тїни смерти, щоби просьвічені промінєм Твоєї мудрости і сили, в Тобі і через Тебе були совершенними в єдности.

(Дальше буде.)

[1]) Діян. А. IV. 12.

---

17)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Ґраф Сандорф хотів пустити ся вздовж полудневого берега каналу Леме і тим способом дістати ся до моря. В сих сторонах не проживав нїхто, але ними перепливало богато потоків, що широкими устями впадали до каналу. Від їх води була тут вся земля лиш пустим болотом, по котрім годї було перейти. Они мусїли взяти ся длятого на скіс в полудневім напрямі, а по підоймаючім ся чим раз висше сонци можна було легко брати ся в ту сторону. Так ішли они дві години і не стрітили анї одної людскої оселї та й не могли заспокоїти голоду, котрий їх вже мучив.

Відтак прийшли на менше сухі поля. Показав ся гостинець, що ішов від всходу на захід; при нім стояв і стовп мильовий, але на нім не було виписано, що то за сторона, котрою ґраф Сандорф і Стефан Баторий ішли тепер на осліп. Кілька рядів морвових дерев, відтак і поле, засїяне просом, дали їм нагоду бодай так заспокоїти свій голод, як трохи себе задурити. То просо, що єго гризли, і ті ягоди морвові покріпили їх бодай на стілько, що они не помлїли би з голоду, заким би дійшли аж до моря.

Але що тут на сих полях видко вже було роботу людскої руки, то можна було сподївати ся, що десь недалеко будуть також і люди.

Так зробило ся полудне. На гостинци показало ся пять чи шість люда. Матій Сандорф мав розум, коли не хотів, щоби єго хтось видїв. На щастє побачив він може на яких пятьдесять кроків дальше на ліво якийсь розвалений хутір. Заким ще міг хто їх добачити, забігли они оба до тих розвалин і сховали ся там в якімсь темнім льоси, що виглядав піби на якусь пивницю. Коли-б хтось із переходячих туди людий і зайшов до того хутора, то певно би їх там не викрив, хоч би они там мусїли і до вечера сидїти.

Люди, що туди переходили, то були селяни і робітники з копалень соли. Декотрі гнали цїлі стада гусий, очевидно на продаж до міста або до якогось села, що мусїло бути десь недалеко від каналу Леме. Чоловіки і жінки були убрані так, як носять ся селяни в Істриї; мали на собі всїлякі прикраси, намиста на шиї, ковтки, хрестики і т. ин. Робітники з копалень соли були простїйше убрані: мали на плечах лиш мішки, а в руках палиці. Они ішли до сусїдних копалень, може аж до тих великих, що в Станьон або Пірано, в західній сторонї краю.

Коли декотрі з них підійшли аж до розваленого хутора, станули там на хвильку, бадалї й посїдали собі на порозї. Почали голосно з собою балакати, а навіть досить живо, хоч говорили лиш про звичайні річи, що дотикали їх званя.

Втїкачі, що причаїли ся були в кутику, слухали. Ану-ж може ті люди знають що о тім, що они втекли з башнї і будуть о тім говорити. Може з їх бесїди буде можна почути щось такого, з чого ґраф Сандорф міг би догадати ся, в котрій сторонї Істриї він і єго товариш знаходять ся. Але не могли нїчого такого підслухати; люди розмавляли лиш о найзвичайнїйших річах.

— З того, що селяни не згадують ще нїчого про нашу втечу — відозвав ся Матій Сандорф — видко, що она ще не дійшла до їх відомости.

— Був би то доказ — відповів Стефан Баторий — що ми вже десь далеко від кріпости. Та й не диво, коли зважить ся ту скорість, з якою несла нас вода попід землю більше як яких шість годин.

— Та й не може бути инакше — сказав на то ґраф Сандорф.

Але в дві години опісля чули они, як робітники з копалень соли, що ішли попри хутір, розповідали собі щось о якімсь віддїлї жандармів, котрий стрітили під містом. Під яким містом? — они того не казали. Коли втїкачі то почули, не мали вже тепер спокою.

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цісар виїхав вчера з Ішль до Трієнту, де не був вже від 23 літ. Монарха не буде там принимати депутациї, котра мала предложити ему петицию о відділене полудневого Тироля, позаяк після уложеної проґрами Его Величество не буде взагалі уділяти приватних авдієнций.

Вчера був Відень в немалім переполосі, бо якийсь пяний челядник різницкий, Геллер, хвалив ся в якімсь шинку, що він анархіст, та що підложив в якійсь палаті в середині міста аж шість бомб. Зараз перешукано ту палату, але бомб не знайдено. Геллера арештовано.

Президент французскої републики Казимір-Періє поправдав ся вчера письменно з віцепрезесом палати послів повідомляючи его, що складає уряд президента палати. Межи Перієром а дотеперішним президентом міністрів прийшло до згоди. Дюпі, кажуть, стане знов президентом нового кабінету, а Бірдо буде президентом палати послів.

Цілий Париж лагодить ся вже на похорон Карнота і прибирає ся в жалобу. Вчера до 4 год. сполудня відвідало 20.000 людий тіло покійного президента. Парлямент ухвалив 100.000 франків на похорон і постановив подякувати парлямантам заграничним, що складали своє сочувство з причини смерти Карнота.

З Парижа доносять, що слідство в справі убитя Карнота мало виказати, що анархістичний союз в Сетт призначив Чезарія льосом до убитя Карнота. Чезаріо все ще не хоче нічого сказати. Вчера вирвано ему три зуби, котрі ему вибила публика в Ліоні по убитю Карнота а також відфотоґрафовано его. Межи італіяньскими купцями і робітниками у Франциї настав немалий переполох, бо не мають там вже способу до житя; всі сторонять від них, ніхто у них не купує і не хоче їм дати роботи. До вчера вийшло з Парижа около 4000 Італіянців, переважно похатників, бо стратили весь заробок.

В гостині у Султана перебувають тепер король сербский і кедив єгипетский. Першого принято з всілякими почестями яко короля, другого тихенько. Кедив хотів ще поїхати до Лондону, Берлина і Відня, але султан тому спротивив ся.

Новинки.

Львів дня 30 червня.

— Нова читальня „Просьвіти“. В другий день руских Зелених сьвят відбулось в присутности д-ра Олесницкого і проф. Ів. Вахнянина, яко делеґатів стрийскої філії „Просьвіти“ отворене читальні „Просьвіти“ в Верчанах, повіта стрийского. Зборам, котрі отворив місцевий парох о. А. Желехівский короткою промовою, проводив др. Олесницкий. При нагоді відчитаня статутів пояснив предсідатель декотрі точки тих-же, вказуючи на велику вагу їх в розвою добробиту селяньства та заохочував присутних, щоби як найскорше приступили до заложеня крамниці та шпихлїра громадского. Відтак відчитав учитель місцевий п. Сулик старанно оброблений відчит про роди збіж і їх управу, а хор, зложений з читальників, відсьпівав кілька пісень. З деклямациями патріотичними виступили сьміло дочка учителя і двох школяриків. На разі вписалось до читальні 27 членів, поважних і статочних селян. До виділу вибрано о. пароха і селян: Дмитра і Андрія Гавриців, Гриня Шумского, Дм. Максимова, а на заступників Ів. Гаврилова і Федя Цапа.

— Загальні збори товариства „Руска Бурса“ в Бережанах відбудуть ся дня 3 липня с. р. о год. 2. пополудни. Виділ запрошує всїх вив. членів на ті збори і хто не одержав осібних запросин, висланих до кождого члена, зволить зголосити ся у секретаря. *В. Санат*, секретар.

— Презенту на парохію Сїхів коло Львова надала Рада міста Львова о. Стеф. Донаровичеви.

— В дрогобицкій ґімназиї по іспиті зрілости відбуло ся гарне сьвято, що зробило велике враженє на зібраних в сали шкільній людей. Були там ученики 7-ої кляси, абітуриєнти, учителї з ц. к. інспектором і директором та спрошені гості, між ними кількох батьків абітуриєнтів. Директор ґімназиї Ол. Борковский промовив до зібраних учеників та вказав на те, що сьвідоцтво „зрілости“ не значить, що властитель его взагалі зрілий в загалі чоловік, лише зрілий до висших шкіл. З того вивів відповідну науку, до чого матуристи зрілі, а до чого ще не зрілі, та яку задачу мають на будуче. Промову закінчив окликом в честь Є. В. Цісаря. На те відповіли гарно абітур. Лопушаньский по польски і аб. Яхно по руски і оба дякували директорови, інспекторови та учителям за їх труди та працали ся з молодшими товаришами. Вкінци п. інспектор Ів. Левицкий в гарній промові підніс совістну працю учеників, їх похвальне поведене, візвав учеників 7-ої кляси йти в сліди теперішних абітуриєнтів, та рад був, що гості могли бути сьвідками такого гарного сьвята. Потім роздав сьвідоцтва.

— На виставу краєву. Дня 8 липня вибирає ся над сто учеників дрогобицкої ґімназиї під проводом директора і кількох учителів. Гроші потрібні зложать в части самі ученики, в більшій части покриють ся видатки зі складок. До сего часу виєднав директор у Ради міскої на ту ціль 85 зр.; а надіяти ся, що й виділ Ради повітової і Каса щаднича причинять ся ще датками; а остале збере ся з датків приватних людий.

— Виділ „Міщаньскої Бесіди“ в Стрию видав відозву, в котрій просить о надсилане книжок до бібліотеки „Бесіди“, щоби члени мали що читати. Бібліотеки подібні як та, котру виділ думає заложити, були би всюди потрібні, тілько коли-б можна, треба би вже при закладаню таких бібліотек зважати конче на ціль бібліотек і на тих, для кого они призначені. Нам не лучало ся бачити н. пр. бібліотеки міщаньскої, де можна би найти специяльно вибрані і відповідні для міщан книжки; тілько все було там в суміш: поруч при ґазети літературні, мало приступні для читачів міщаньских і селяньских, були там книжки про управу хмелю (котрим мабуть ніхто у нас не занимає ся) і н.; попри давні річники „Правди“ історії Руси, писані на лад учений — річники „Батьківщини“, що з літами тратять в більшій части інтерес для читаючого — і так бібліотека нераз здавала ся великою, а хісна з неї було мало. А то, коли хто може, повинен з поміж тих куп книжок, що у нас повиходили за послідних 20 літ, повибирати відповідні для членів книжки.

Скоро жандарми нишпорять вже по краю, то певно їх вислали за ними.

— А мимо того слїдять за нами — відозвав ся Стефан Баторий — хоч ми втекли серед обставин, з котрих можна би скорше догадувати ся, що ми погибли.

— Они би хиба аж тогди повірили, що ми померли, коли-б знайшли наші трупи — сказав на то Матій Сандорф.

Не було таки сумніву, що поліция вже рушала ся і слїдила за втїкачами. Они постановили отже пересидїти в розваленім хуторі аж до ночи. А хоч і як їх голод мучив, не важили ся рушитись з відтам. Та й добре зробили.

Около пятої години сполудня роздав ся на гостинци тупіт коний; то громадка їздців доїзджала до хутора.

Ґраф Сандорф, що виліз був рачки аж до воріт обійстя, вернув чим скорше назад до свого товариша і затягнув его в найтемнійший кутик льоху. Там зарили ся они в купу листя і сидїли тихенько.

Гостинцем над'їхало шість жандармів під проводом вахмайстра та їхали десь на всхід. Граф Сандорф не без страху подумав собі, чи не схотять они станути коло хутора. Коли-б їм схотїло ся перешукати обійсте, то певно знайшли би там втїкачів.

Вахмайстер таки на правду казав тут станути своїм людем. Він сам і двох жандармів злїзли з коний, а другі лишили ся на конях. Сим послїдним приказав він поїхати по полях над каналом Леме, а відтак вертати назад до хутора, де буде чекати на них аж до семої години.

Чотирох жандармів поїхало дальше. Вахмайстер і оба жандарми привязали свої конї до поломаних штахет, що окружали цїле обійсте. Відтак посїдали собі на дворі і стали балакати. Втїкачі могли з своєї криївки все чути, що они говорили.

— Нинї вечером вернемо до міста, де дістанемо розказ до нічної служби — відповів вахмайстер, коли его поспитав один із жандармів. — Телеґраф може принїс щось нового з Триєсту.

Отже тото місто, то не Триєст; ґраф Сандорф запамятав то собі добре.

— А хиба-ж не може і так бути — сказав другий жандарм — що коли ми тут шукаємо за втїкачами, то они вже втекли на тамту сторону над Кварнерский залив?

— Та й то може бути — відозвав ся на то другий жандарм — бо остаточно можуть там бути безпечнїйші, як тут.

— А хоч би й так зробили — сказав тогди вахмайстер — то й там їх знайдуть, бо вздовж цїлого побережа, від одного кінця до другого, стоїть варта.

От і друга важна річ, котру треба було собі добре запамятати: ґраф Сандорф і его приятель були, видко, на західнім побережу Істриї, значить ся, над берегами Адрийского моря, а не на березї заливу з тамтого боку півострова, що тягне ся аж до Фіюми[1]) і глибоко в край.

— Менї видить ся — почав вахмайстер знову говорити — що будуть також шукати і в салїнах в Пірані та Каподістриї[2]). Там можна дуже легко сховати ся, а відтак захопити де яку чайку та переплисти нею по Адрийскім мори до Ріміні або Венециї.

— От лїпше би були зробили, коли-б були сидїли в арештї — відозвав ся на то один із жандармів з фільософічним спокоєм.

— Таки й так — докинув другий жандарм — бо скорше, чи пізнїйше, то все-таки їх зловлять, коли не винесе вода з Бука їх трупів. А се було би лїпше, бо все би відразу скінчило ся і нам би не потреба волочити ся по краю в таку спеку.

— А хто знає, чи не прийшов вже їм конець? — відозвав ся на то вахмайстер. Може Фоїба вже давно їх потопила; ті арештанти втїкаючи з башнї в Пізінї, не могли вибрати собі гіршої дороги до своєї втечі, як ту, котрою пустили ся, коли ще й вода прибула.

Отже то той потік, що ніс ґрафа Сандорфа і Стефана Баторого, називає ся Фоїба. Отже то їх завезли були до пізіньскої кріпости, так їх замкнули і засудили на смерть. Там були би їх і розстріляли. А они як-раз утекли із башнї тої кріпости! Ґраф Сандорф знав дуже добре місто Пізіно; отже довідав ся, чого ему було потреба, і не мусїв вже тепер навздогад втїкати півостровом, коли взагалї можна що було втїкати.

Більше вже не балакали жандарми нїчого, але з отсих кількох слів довідались втїкачі всего, чого було їм потреба; не знали ще лиш, як називає ся то місто над Адрийскім морем, що недалеко каналу Леме.

Тимчасом вахмайстер встав і перейшов ся по обійстю виглядаючи своїх людий. Два або може три рази зайшов він і до розваленої хати, та розглядав ся по комнатах, але лиш от так

[1]) Фіюме, по славяньски Река, місто належаче нинї до Угорщини, лежить над затокою рецкою, котра єсть частиною Кварнеского заливу, що всуває ся в глубину краю межи побережем Істриї а Хорватиї. Река, місто дуже торговельне єсть для Угорщини тим, чим Триєст для Австриї.

[2]) Пірано і Каподистрия, міста на північнім побережу Істриї над триєстиньским заливом. Каподистрия або Капо д'Істрия, по словеньски Копер, по хорватски Копер, було в давних часах столицею Істриї і з відси его латиньска назва Caput Istriae, з чого зробила ся повисша італїяньска назва. Тут суть великі салїни, в котрих виробляють сіль з морскої води.

розділити їх: то для молодіжи, то для старших, то господарскі книжки, то повісти приступні і цікаві — і такі лиш книжки збирати та давати читати, бо інакше не виробимо цікавости до читаня. У нас брак гроший спонукує виділи складати бібліотеки з дарованих книжок; дари принимає ся з подякою, переховує ся їх, а тимчасом з них нема нераз найменчого хісна, тілько заваджають по шафах. Треба помалу між видатки товариств вкладати й певні суми на книжки, заряджувати складки на ту ціль і т. п.

— **Вчера в пятницю** мимо дощу пополудни, а навіть кілька хвиль граду, звиділо виставу 18.245 осіб.

— **При роботі** в лісах в Краснім коло Сморжа убив бук господаря з Задільська Івана Комарницкого-Гаталовского. В тих лісах є паровий тартак, в котрім працює богато робітників, необезпечених, як кажуть, на випадок нещастя. А нещастя лучають ся в тім тартаку нерідко. Сего року згинули там робітники: Марко Стець, Олекса Данкович, Филип Комарницкий і ще кількох.

— **Тучі і їх жертви.** Дня 14 с. м. Лазар Савчук з Ластівок в дрогобицкім пов. їхав волами через ріку Стрий, в котрій вода з причини слот сильно прибула. Необачно заїхав на глубоку воду, віз перевернув ся, Савчук втопив ся, цілий тиждень шукали его тіла і не могли найти. — Дня 13 с. м. перевозили ся поромом жид Кац з Борислава, Френкель і Храмович з Кропивника старого через ріку Стрий. Кац вів пором і коли веслував жердкою, впав у воду, утопив ся, а тіло его виловлено в воді аж у Кропивнику. — Дня 16 с. м. якийсь робітник з Лещоватого переходив кладкою на ріці Панищівці в громаді Панищів в ліськім пов. і впавши в воду також утопив ся. Тіло его віднайдено аж у Телешниці сяній. — Дня 19 с. м. убив грім 12-літного хлопця на пасовиску в Раньовичах в дрогобицкім повіті.

Всячина.

— **Сьвяті Мокій і Медард.** Майже кождий нарід має свої способи заповідати погоди і слоти. У нас кажуть н. пр., що коли на Благовіщене слота, то і на Великдень буде слота. Тимчасом хто добре уважав і тямив, яка була погода на Благовіщене, нераз пересьвідчив ся, що пророцтво погоди або слоти не все сповняє ся. Кажуть також, що коли в день сьв. Мокія (або Медарда) паде дощ, то слота буде тревати 40 днів. Тимчасом сьміло можна сказати, що і то неправда. Краківска обсерваторія метеорольоґічна записує вже від 50 літ кождий день слітний і погідний і з тих списів можна пересьвідчити ся, що хоч нераз на Мокія була погода, то таки дощ падав цілими тижнями, і противно. Коли взяти н. пр. день сьв. Медарда за 50 літ, то за той час в той день було 27 разів дощ, а 23 рази не було дощу. Счисливши разом слітні дні по слітнім Медарді за тих 50 літ, то було їх не 50 рази по 40 днів, лише всього 597 днів. А счисливши разом слітні дні по погіднім Медарді, начислимо їх 475, то значить, чи день сьв. Медарда слітний чи погідний, а днів слітних, по нім слідуючих, все таки виходить майже рівно. Різниця дуже невелика. На приклад, по медардовім дощи в 1847 р., було 33 днів слітних, в 1891 році 31 таких самих днів. А хоч в день сьв. Медарда в р. 1867 не було дощу, то таки по нім слідувало 30 днів непогоди, а в р. 1879 і 1884 по 27 днів і т. п. Виходить з того, що наші сільскі метеорольоґічні спостереженя і пророцтва, хоч нікому самі собою нешкідливі, то все-ж таки зовсім неправдиві.

Господарство промисл і торговля

— **Північно німецкий рух збіжевий з Галичиною і Буковиною.** З важностию від 1 серпня 1894 тратить силу обовязуючу повисше згадана тарифа з дня 1 вересня 1892 враз з виданими до неї додатками I до II.

— **Північно німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною.** З важностию від 1 липня 1894 увійде в житє:

Додаток VII до части II зшитка 1.
„ V „ „ II „ 2.
„ VII „ „ II „ 3.

— **Рух товаровий з Ільово** в місци і переході з Галичиною, Буковиною і Румунією через Варшаву границю. З важностию від 1 серпня 1894 увійде в житє II додаток до тарифи для висше згаданого руху товарового.

Телеґрами.

Лондон 30 червня. Найдост. Архікн. Франц Фердинанд д'Есте приїхав вчера по полудни до Довр, де его повитав Льорд Сеймур і офіцири штабові. Вечером приїхав Найдост. Архікнязь до Лондону а на двірци повитали его кн. Конно, кн. Генрих Батенберґский і почетна компанїя. Найдост. Архікнязь возьме участь в торжестві отвореня мосту в Товрі а завтра поїде до Букінґем. В пирі в честь Найдостойнійшого Гостя у кн. Валії возьмуть участь також царевич і льорди Росбері і Сальсбері.

Берлин 30 червня. Цїсар Вільгельм поручив послови нїмецкому, ґр. Мінстер заступити его на похороні Карнота і зложити вінець на домовині.

Константинополь 30 червня. Султан надав сербскому королеви ордер заслуги Нішам-Імтияз. — Порта приняла дімісию вірменьского патриярха.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·51	—
Підволичиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·48	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. раво.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

— **У Львові** виходять ті літературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо літературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дітий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник літератури, історії і фольклору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відвічальний Адам Креховецкий.

собі, бо не підозрівав нічого. Приступив навіть до дверий від льоху і був би певно викрив тут втікачів, коли-б не та темнота, яка тут була. Зайшов навіть до середини і шаблею рушив купу листя, але на щастє не діткнув ся нею того, що сидів там укритий. Якого страху набіли ся ґраф Сандорф і Стефан Баторий в сій хвили, трудно описати. Але они й готові були до всего, коли-б їх викрито. Були би кинулись на вахмайстра та видерли від него шаблю і були би або его та его обох товаришів убили, або були би дали ся самі їм убити.

Але заким ще до того прийшло, закликали ваймайстра знадворку, і він вийшов з льоху, не добачивши нічого підозріного. Вислані на розвіди чотири жандарми вернули були до хутора. Мимо того, що уважно всюди шукали, не знайшли ані сліду по втікачах в тій стороні, що межи гостинцем і каналом та побережем. Але не самі вернули. З ними прийшов ще й якийсь чоловік.

Був то Іспанець, що ходив бувало на роботу до сусідних салїн. Він вертав як-раз до міста, коли его стрітили жандарми. Коли він їм сказав, що ішов сторонами, положеними межи містом а салїнами, постановили они ставити его перед вахмайстра, щоби той его розпитав. Чоловік той пристав на то.

Вахмайстер спитав его, чи робітники в салїнах не виділи яких двох чужих людий?

— Ні, пане вахмайстер — відповів Іспанець; — але я сам видів нині рано, може в годину по тім, коли вийшов з міста, двох людий, ще на самім кінци каналу Леме вийшли були на беріг.

— Двох людий, кажеш? — спитав вахмайстер.

— Двох. Але що тут у нас думали, що страчене відбуло ся нині рано в Пізіні, і длятого, що у нас ще не знали нічого о тім, що засуджені повтікали, то я не конче зважав на тих двох чоловіків. Тепер, правда, вже знаю, що треба було мені зробити. Мені би й не дивно було, коли-б тоті оба були втікачами.

Граф Сандорф і Стефан Баторий чули в своїй криївці кождісеньке слово з тої розмови, котра була для них так великої ваги. Отже то їх все-таки хтось видів в тій хвили, коли они вийшли на беріг каналу Леме.

— Як тобі на імя? — спитав вахмайстер.

— Карпена[1]; я зваричем в тутешній салїні.

— А чи ти би пізнав тих обох людий, що ти їх видів нині рано на тім місци?

— Може би й пізнав.

— Добре, то вертай до міста; там подаш до протоколу, що-сь видів, і ставиш ся на поліцию.

— Добре, іду.

— А чи знаєш, що той, хто викриє тих втікачів, дістане пять тисячів риньских нагороди?

— Пять тисячів риньских!

— А той піде до криміналу, хто би їх укривав.

— Перший раз то від вас чую.

— Іди-ж! — сказав вахмайстер.

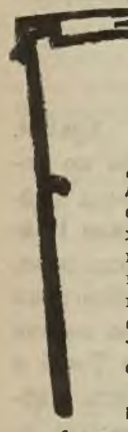
Зізнане Іспанця мало бодай то доброго, що жандарми собі пішли. Вахмайстер казав своїм людем сїдати на коні, і хоч то була вже ніч, постановив ще раз об'їхати береги каналу. Карпена пішов тимчасом до міста; по дорозі думав лиш о тім, що коли єму пощастить ся викрити втікачів, то дістане так значну нагороду; з маєтностий ґрафа Сандорфа стане ще на заплачене такої дрібниці.

[1]) Карпена називає ся також гора в Італії на західнім полудни від маленької републики Сан-Маріно.

(Дальше буде).

Л. І. Патрах в Стрию

в Галичинї

Коси з маркою сїчкарня

з англїйскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно легко косити. Они по, двійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими легкі до кошеня і такі гнучкі, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценска сталь. Они перетинають зелїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепанє вистарчує на кілька днїв А виостривши раз таку косу, косити можна нею 120 до 150 кроків і найгустїйшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошенє. і то о чотири, пять або шість разів в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсім така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї перемінюю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цїнї.

Довг. цїла к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00 кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5 кос

Марморовий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	в кінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише за готівку або посліплатою.

Пересторога перед обманцями! Сего року, 1894, зголосило ся в Галичинї много фирм, що розсилають тандитні коси і друкують фалшовані похвальні листи в циркулярах, котрі розсилають. В цїлім циркуляри анї одного слова правди! Хотять когось ошукати. Поважані Панове, не дайте ошукувати ся! Як найбільше упевненє даю, що ґваранцию таку як я даю, не дає жадна инша фирма — бо я нехочу нїкого ошукати. Правдиві коси лиш тї, на котрих вибита фирма **L. J. Patrach в Стрию.**

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу. 29

При десятьох косах даю 11ту і один брусик — при 30, 4 коси і 4 брусики дармо.

Власного виробу

матераци

волосянї

по 14, 15, 18, 20, 24 до 32 зр.

поручає

Іосиф Шустер

Львів,

ул. Коперніка ч. 7. 44

Коси 59

з найлучшої литої сталї стирийскої зі знаком руки по 45 кр. за одну.

Для рільничих кружків і сельских крамниць **цїни гуртом** поручає фірма:

Болеслав Цибульский,

торговля зелїзних товарів у Львові, готель француский. На жадане висилає ся відворотною почтою коси на пробу.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Віденьскі льоси по 1 корoнї | Тягнене вже 12 липня

5 головних виграних по 10.000 корон

60 **Льоси поручають:**

М. Йонаш, Кіц і Штофф, Шелленберґ і Крайзер.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у"

може лише се бюро анонси приймати.

Найлучший і найздоровший

додаток до кави зернистої

Всюди можна дістати.

Поручена лїкарскими повагами

для женщин, дїтей, терплячих на жолудок

½ кільо 25 кр. (50 сотик.)

Неодходимою для кождого дому і кождого аматора кави єсть

Катрайнера-Кнайпа-Солодова Кава

зі смаком кави зернистої 11

Важне для кождої господинї і матери!

Здоровлє і добробит родини лежать по найбільшій части в руках жінки і матери. До неї проте звертаємо просьбу, щоб спробувала і завела **„Катрайнера-Кнайпа-Солодову-Каву"**. Єсть то **найлучший, одинокий і що до натури найздоровший** додаток до кави зернистої. Жадна господиня не повинна довше бути обоятною на сю квестию, бож она має великаньске значінє так для **добробиту** як і **економії**! В першім ряді подає ся, як **домовий продукт**, правдива **кава здоровля і кава родинна**! Сама в собі **з добрим смаком, здорова і поживна**, задержує **Катрайнера-Кнайпа-Солодова-Кава** яко додаток до кави зернистої єї улюблений аромат. Прошу зачинати від **одної третини додатку**, а після смаку можна й відтак підвисшити аж **до половини** і висше! Що за **велика ощадність** отже супротив всїх дотепер уживаних **суроґатів**, котрі раз що самі в собі суть непоживні, надто ще дуже часто суть шкідливі здоровлю, а в кождім разї суть лиш **средствами забарвляючими**. Що також кава зерниста сама пита, є „трутиною" і справляє болї жолудкові і нервові, склонність до вибуху крови, трясене рук і т. д., о тім знає кожда господиня. Як отже конечним мусить їй бути додаток, котрий по при **згадані добрі сторони усуває заразом здоровлю шкідливі дійствія кави зернистої**. Нечуваний успіх від недавного запровадженя єсть найлучшим доказом сего.

„Катрайнера-Кнайпа-Солодова-Кава" вирабляє ся кромі того тепер так знаменито, що кожде відповідно до обставин улучшенє єї відпадає і лиш **з кавою зернистою разом змелену і наляну, можна приготовляти переважно в кождий дотепер уживаний спосіб**. Для хорих і слабовитих осіб, **а іменно для дїтий нема абсолютно знаменитшого средства поживного як кава солодова**, котру меле ся, 5 мінут варить ся, відціджує ся і заправляє ся **медом** (або **цукром**) і **молоком**. Єсть **річею совісти** для кождої матери, щоби сего спробувала, а она і дїти **без неї вже більше не обійдуть ся.**

NB. **Задля дешевих наслїдувань прошу уважати при закупнї на назву** **Катрайнер** **Товари відважувані або в пакетах обчисленних на обманьство прошу безусловно звертати назад.**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.